

Martina Bezděková

POTÍŽE

malého

ZRZKA

Ilustrovala
Kateřina Coufalová

Albatros

Potíže malého zrzka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Martina Bezděková

Potíže malého zrzka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Potíže malého zrzka

Martina Bezděková

POTÍŽE

malého

ZRZKA

Ilustrovala
Kateřina Coufalová

Albatros

Mamince do nebe

Děkuji, že jsi vždy věřila mým snům.

M. B.

© Martina Bezděková, 2026

Illustrations © Kateřina Coufalová, 2026

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-00-08529-6

ISBN e-knihy 978-80-00-08587-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-00-08611-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-08612-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ÚTĚK

Sedmiletý Jirka pospíchal ze školní jídelny. V šatně si pečlivě zavázal boty a zapnul vestu až ke krku. Aktovku si hodil na ramena a doufal, že se bez problémů dostane domů.

„Zrzi, zrzi, co tě mrzí. Ta zrzavá palice...” uslyšel Jirka, sotva vyšel ze vstupních dveří. Hned věděl, že to tak jednoduché nebude. Zvedl skloněnou hlavu a rychle přelétl očima prostranství před školou. Nemusel hledat dlouho. Tonda se opíral o nízkou zídku naproti budově.

Nech toho! chtěl zakřičet Jirka, ale nevyšla z něj ani hláška. Přitiskl si ruce na uši, aby neslyšel Tondův pronikavý hlas.

Proto ani nezaslechl, jak se za ním otevřely dveře. Z nich vyšli dva kluci. Jeden z nich do něj strčil, až poskočil dopředu. Pevně stiskl zuby k sobě. Ruce sevřel v pěst. Otočil se, i když si byl na sto procent jistý, kdo to udělal. A nemýlil se.

Karel.

Rudánek se na něj jen poškleboval. Malý pihovatý kluk, se kterým nejenže loni seděl v lavici, ale dokonce se s ním i kamarádil. Teď byli nepřátelé. O letních prázdninách se všechno změnilo.

Sotva se otočil, Karel ho pohotově kopl pod koleno. Zabolelo to, až mu do očí vhrkly slzy. Rychle zamrkal, aby je zahnal. Přesně na tohle totiž kluci z jeho třídy, Tonda, Karel i ten hubeňour Rudánek, čekali.

„Hele, už brečí jak mimino,“ ozval se vzápětí pihounek.

Jirka se na něj podíval přivřenýma očima. Pořád nemohl uvěřit tomu, jak se Ruda mohl tak moc změnit. Jak se mohl přidat k takovým surovcům. Vybral si ho snad Tonda, aby žehlil jejich průšvihy? Kdo by taky podezříval třídního šprta?

K Jirkovi pronikl hlasitý smích a on vztekle otřel zbloudilou slzu. Narovnal se a bojovně vystrčil hlavu. Kéž by jim mohl dát pořádnou nakládačku.

Jenže tři na jednoho nebyla zrovna férová pranice. Ne že by to už nezkoušel. Kolikrát za ty dva měsíce od začátku školního roku přišel s monoklem na oku nebo alespoň s oblečením od bláta!

Bylo tak těžké zapadnout do staré třídy, které momentálně vládl nový spolužák, o rok starší Tonda Záruba. O prázdninách se přistěhoval do jejich čtvrti a nebyl to žádný svatoušek.

Jirka, jehož vlasy plály jako oheň, se pro něj stal skvělým terčem, ač se snažil chovat ve třídě nenápadně. Žalovat nechtěl. Táta přece vždycky říkal, že kluci nežalují.

Máma by mu určitě pomohla. A kdyby tu byla, tak by se tohle všechno určitě vůbec nestalo. Jenže tu nebyla, a on zůstal na všechno sám.

Jednou je přepere všechny. Teď však bylo jednodušší dát se na útěk a doufat, že se mu to konečně jednou povede. Pečlivě se rozhlédl a zvažoval, kudy má nejlepší šanci.

„Bude zdrhat,“ upozornil Karel.

„Neuteče!“ Tonda se zlověstně pousmál.

„Stejně dostaneš,“ poškleboval se Rudánek, kterého se ale Jirka bál nejmní.

Stáli kolem něj jako tři sudičky a jako na povel přistoupili o krok blíž. Jirka automaticky o krok ustoupil a narazil zády do zdi školy. Zahnali ho do kouta. Zase.

Teď, nebo nikdy! pomyslel si a prudce vyrazil. Protáhl se kolem Tondy. Ten to vůbec nečekal. Předpokládal, že to zkusí jako obvykle u Rudánka.

Jirka se obratně vyhnul i Karlově ruce, která se dotkla jeho aktovky s tygrem sotva konečky prstů.

„Já ho dostanu, sraba!“ zaslechl křičet Tonda, ale pelášil dál, povzbuzen úspěšným začátkem útěku. To se mu ještě nikdy nepodařilo.

Pak mu něco narazilo do aktovky. Další rána ho zasáhla zezadu do krku. Byl rád, že má vestu zapnutou až nahoru. Určitě po něm házeli kameny.

Nehodlal svou šanci promarnit a začal kličkovat. Raději ještě zrychlil a proplétal se sídlištěm. Pořád za sebou slyšel dusot tří párů bot. Měl strach se otočit, aby náhodou nezakopl a neupadl.

Když mu pomalu docházel dech, spatřil povědomou zed', na pár místech oprýskanou. Tady by snad mohl být v bezpečí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Potíže malého zrzka.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.